

Sygn. akt VI Ka 360/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Marek Klebanowicz SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2013r.

sprawy **S. G. (1) i S. G. (2)**

oskarżonych z art. 226 § 1 kk i art. 190 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII K 203/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych:

- S. G. (1) w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) miesięcy i na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata i na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,

- S. G. (2) w pkt 3 części dyspozytywnej w ten sposób, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy ,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych S. G. (1) i S. G. (2) utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 360/13

UZASADNIENIE

S. G. (2) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 grudnia 2012 r., w L., woj. (...), znieważył funkcjonariuszy policji w osobach sierż. szt. P. B. i post. K. S. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych w ten sposób, że podczas interwencji domowej podejmowanej przez wymienionych wyżej funkcjonariuszy policji, w mieszkaniu przy ul. (...), nie wpuścił ich do mieszkania i wyzywał słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, tj. „Nakaz (...), nie otworzę drzwi, możesz mi (...), jesteście (...)”,

to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k.;

II. w dniu 30 grudnia 2012 r., w L., woj. (...) bezpośrednio po interwencji policji na ul. (...) w rozmowie telefonicznej groził popełnieniem przestępstwa zabójstwa P. B. kierując pod jego adresem słowa „B. jest (...), (...)”, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

S. G. (1) została oskarżona o to, że:

III. w dniu 30 grudnia 2012 r., w L., woj. (...), znieważała funkcjonariuszy policji w osobach sierż. szt. P. B. i post. K. S. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych w ten sposób, że podczas interwencji domowej podejmowanej przez wymienionych wyżej funkcjonariuszy policji, w mieszkaniu przy ul. (...), nie wpuściła ich do mieszkania i wyzywała słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe,

to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie VIII K 203/13, zaocznym wobec oskarżonej S. G. (1):

1. S. G. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 226 § 1 k.k., wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. S. G. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k., wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł wobec S. G. (2) karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. S. G. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k., wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił S. G. (2) i S. G. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, i nie wymierzył im opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżeni w częściach dotyczących orzeczonych kar.

S. G. (1) w osobiście złożonej apelacji zarzuciła, że orzeczona wobec niej kara jest zbyt surowa, nadto wskazała na konieczność sprawowania opieki nad nieletnimi dziećmi. Podała, że zmieniła swój sposób życia, współpracuje z asystentem rodzinnym i wywiązuje się z obowiązków wynikających z wykonywania kary w systemie dozoru elektronicznego. Wskazując na konieczność wykonywania pracy zarobkowej w celu utrzymania rodziny, wniosła o wymierzenie jej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

S. G. (2) w osobiście złożonej apelacji zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczonej wobec niego kary łącznej, zarzucając jej rażącą niewspółmierność. Wskazał, iż przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przeprosił pokrzywdzonych. Wniósł o wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożone apelacje okazały się zasadne w zakresie zarzutów rażącej surowości wymierzonych oskarżonemu S. G. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu S. G. (2) kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy

pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy doszedł także do przekonania, że oskarżona S. G. (1) zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonując właściwych ustaleń co do sprawstwa i winy obojga oskarżonych.

Przechodząc do zarzutów apelacji, należy wskazać, że dotyczą one wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i są przedmiotem rozważań sądu odwoławczego jest ta kwestia (art. 447 § 2 k.p.k.).

S. G. (1) zarzuciła, że wymierzona jej kara jest rażąco surowa. Sąd Okręgowy podkreśla, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. może uzasadniać tylko taka różnica w ocenie wymiaru kary, która jest natury zasadniczej, tzn. jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczona w stosunku do oskarżonej S. G. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia we właściwy sposób wszystkich okoliczności dotyczących osoby sprawcy i okoliczności czynu. Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, zaś jej zachowanie po popełnieniu przestępstwa – wywiązywanie się z obowiązków dozorowanej, sprawowanie opieki nad dziećmi, podjęcie pracy zarobkowej – stanowi okoliczność łagodzącą, nie dostrzeżoną przez Sąd I instancji przy wymierzaniu kary. Nie negując zatem ustaleń Sądu co do zachodzącej w sprawie okoliczności obciążającej oskarżonej w postaci uprzedniej karalności, którą to okoliczność Sąd I instancji, zgodnie z dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 k.k., musiał wziąć pod uwagę wymierzając karę, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy pominął wskazane wyżej okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonej, które także powinny mieć wpływ na wymiar zastosowanej wobec niej kary. Mając na uwadze te okoliczności, Sąd Okręgowy ocenił, że jedynie wymierzenie oskarżonej kary 4 miesięcy pozbawienia wolności może być uznane za sprawiedliwą reakcję na przypisane jej przestępstwo.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonej S. G. (1) karę pozbawienia wolności obniżył do 4 miesięcy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że wobec oskarżonej istnieją podstawy do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podstawową przesłanką uzasadniającą stosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. O pozytywnej prognozie decyduje zaś całościowa ocena przesłanek wskazanych w art. 69 § 2 k.k., a mianowicie przede wszystkim postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Ponadto zauważyć należy, iż kara pozbawienia wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest ostatecznością i winna być stosowana w stosunku do sprawców niepoprawnych, których dotychczasowy sposób życia nie pozwala na przyjęcie, iż dla osiągnięcia celów kary wystarczającą będzie kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nawet zatem pomimo uprzedniej karalności oskarżonej, Sąd Okręgowy ocenia, iż zasadnym jest sięgnięcie w okolicznościach niniejszej sprawy po dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec S. G. (1) kary pozbawienia wolności. Oskarżona dopuściła się dotychczas dwóch przestępstw przeciwko mieniu, a więc rodzajowo odrębnych od przypisanego w niniejszym postępowaniu, zaś kary dotychczas orzekane wobec oskarżonej były karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Karę dwóch lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 85/12, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 22 października 2012 r., oskarżona odbywa w systemie dozoru elektronicznego, i z obowiązków dozorowanej wywiązuje się w sposób prawidłowy. Oskarżona sprawuje osobistą opiekę nad dziećmi, utrzymuje regularną współpracę z asystentem rodzinnym, jak również podjęła pracę zarobkową.

Zważywszy na wskazane powyżej okoliczności stwierdzić należy, że względem oskarżonej uzasadnione jest postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej, o której mowa w art. 69 § 1 k.k. Realna zaś groźba wykonania wymierzonej kary czterech miesięcy pozbawienia wolności będzie dla S. G. (1) wystarczającą przestrożą na przyszłość.

Prognoza ta zweryfikowana zostanie podczas trzyletniego okresu próby. Jednocześnie, ze względu na stosunkowo młody wiek oskarżonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Odnosząc się natomiast do apelacji S. G. (2), stwierdzić należy, że zasługiwała ona na uwzględnienie jedynie częściowo. Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe w wymiarach po 8 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. nie noszą znamion nadmiernej surowości. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy podejmując rozstrzygnięcia o karach za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu nie pominął żadnej istotnej dla wymiaru tych kar okoliczności. Wymierzając oskarżonemu kary, Sąd Rejonowy uwzględnił wszelkie dyrektywy, o jakich mowa w art. 53 k.k. Sąd I instancji przeanalizował i prawidłowo wyeksponował wszystkie istotne okoliczności wpływające na wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego S. G. (2) determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej każdego z czynów przypisanych oskarżonemu, oraz uwzględnił zarówno uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, jak i przyznanie się przez niego do winy. Wymierzone oskarżonemu kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności są karami sprawiedliwymi i współmiernymi. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił okoliczności mające wpływ na treść rozstrzygnięcia o karach jednostkowych i właściwie je uwzględnił.

Zasadnie zarzucił natomiast skarżący, że wymierzając oskarżonemu karę łączną za ww. przestępstwa, Sąd Rejonowy w niewłaściwy sposób uwzględnił okoliczności dotyczące wymiaru tej kary. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż decydujące znaczenie przy określaniu wymiaru kary łącznej ma związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw i rodzaj naruszonego dobra prawnego, a także sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy. Na wymiar kary łącznej istotny wpływ ma także zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstw. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że czyny S. G. (2) każdorazowo godziły w różne dobra prawem chronione. Z uwagi jednak na fakt, że podczas popełniania ww. pozostających w zbiegu realnym przestępstw oskarżonym kierowała tożsama motywacja polegająca na chęci rozładowania negatywnych emocji kosztem funkcjonariuszy policji, jak również że przestępstwa te zostały popełnione w bardzo krótkim odstępie czasowym, Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona oskarżonemu kara łączna w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Tym samym Sąd Rejonowy, dostrzegając bliski związek podmiotowy pomiędzy poszczególnymi zachowaniami oskarżonego, oraz bardzo ścisły związek czasowy pomiędzy nimi, w niewłaściwy sposób okoliczności te uwzględnił przy wymiarze kary łącznej.

Na podstawie powyższych okoliczności Sąd Okręgowy ocenił, że jedynie wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności odzwierciedlać będzie we właściwy sposób zawartość kryminalną przestępstw popełnionych przez oskarżonego, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, a także charakter i rodzaj opisanej wyżej przedmiotowo – podmiotowej i czasowej więzi pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zatem zaskarżony wyrok także w ten sposób, że orzeczoną w pkt 3 części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 10 miesięcy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w przypadku S. G. (2) nie ma podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Jak wynika z informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego, S. G. (2) jest osobą kilkakrotnie karaną, w tym za czyn z art. 190 § 1 k.k. Sam fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu nie wystarcza do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Uprzednia karalność oskarżonego, działanie oskarżonego w okresie próby wyznaczonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 11 kwietnia 2012 r., to wystarczające podstawy do przyjęcia, że w realiach niniejszej sprawy brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej i swoje cele może spełnić wyłącznie kara, która zostanie w realny sposób wykonana. Okoliczności podnoszone przez oskarżonego w złożonej apelacji oceny tej nie podważają. Orzeczona wcześniej względem oskarżonego i odbyta kara pozbawienia wolności nie osiągnęła wobec niego pożądaných celów kary, a w szczególności nie zapobiegła jego powrotowi do

przestępstwa. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku S. G. (2) o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do dalszej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, nie stwierdzając w szczególności, by wyrok Sądu I instancji dotknięty był uchybieniami procesowymi wskazanymi w art. 439 k.p.k., które sąd odwoławczy winien brać pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, tudzież by był rażąco niesprawiedliwy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok, jako słuszny i prawidłowy, utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.k.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy wydał w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., albowiem ich uiszczenie przez oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe – oskarżony S. G. (2) nie posiada majątku, a aktualnie przebywa w areszcie śledczym, zaś oskarżona S. G. (1) posiada na utrzymaniu troje małoletnich dzieci.